

At følge den Fremgangsmaade er Paragraffen jo ikke til Ginder for. Det eneste Paragraffen medfører, er, at der maa optages til Protokollen det fornødne; og det fornødne er Parternes Anbringender, hvorved der vel nærmest maa tænkes paa Parternes faktiske Anbringender, indbefattet deres Indsigelser, Benægtelser og desl. Paragraffen finder, efter min Formening, netop i den Retning, som det ærede Medlem udtalte eller ønskede; thi naar han egentlig ikke vilde have andet til Protokollen end Indsigelser, Benægtelser og desl. og var bange for, at Parterne ellers skulde komme med lange Udviklinger, er det aabenbart, at Muligheden herfor kun forsøges ved, at der foruden Indsigelser, Benægtelser og lignende Udsagn endvidere tales om Parternes Anbringender. Jeg tror i alt Fald ikke, at Paragraffen vil kunne staa i den Retning, som den ærede sidste Taler udtalte.

Hvad Ændringsforslaget under Nr. 3 angaar, skal jeg dertil bemærke, at det forekommer mig, at dette Udtryk „Konsuler med Domsmyndighed“ maa forandres. Thi ellers vil man jo komme til at forstaa § 15 saaledes, at den kun handler om de Retshandling, der ere foretagne af Konsuler, der ved denne Lov faa Domsmyndighed; og det er jo ikke Meningen. Saa vidt jeg forstaa, er Meningen med Paragraffen den at muliggøre Appel af Kendelser, der ere affagte i Henhold til den hidtil bestaaende Lovgivning, altsaa at aabne Udgang til at appellere dem efter denne Lov. Og naar man vil anse dette for Djemedet med Bestemmelsen, forekommer det mig netop, at det bliver nødvendigt at sige: „Naar Rets handlinger, foretagne af Konsuler efter de hidtil gældende Regler, ikke ere bragte til endelig Afslutning for Lovens Træden i Kraft, blive Lovens Regler at anvende paa alt . . .“ Rets handlinger, som ikke ere bragte til endelig Afslutning, for Loven træder i Kraft, skønt de ere blevne behandlede efter de hidtil gældende Regler, ville netop fremkomme, naar der bliver Spørgsmaal om Appel. Saa foreligger der altsaa i første Instans Afgørelse efter de hidtil gældende Regler, og saa er netop det, man vil have sagt, det, at en saadan Kendelse alligevel vil kunne appelleres paa den Maade, som omtales i denne Lov, og altsaa paa samme Maade, som de Kendelser, der i Fremtiden ville blive affagte i Henhold til den Domsmyndighed, som denne Lov giver Konsulerne.

Det. Hansen: Det er muligt, at den ærede Minister har Ret med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 3, og jeg agter

ogsaa at stemme derfor. Men derimod maa jeg afholde mig fra at stemme om Ændringsforslaget under Nr. 1. Thi det forekommer mig dog klart, at Ordet Anbringender vil blive taget i en anden Betydning, hvis disse andre Ord gaa ud, end saaledes som der nu staa i Lovudkastet. Som det nu staa, menes der ved Anbringender faktiske Anbringender, faktiske asserta, som man kalder dem, hvorved Konsulen vil faa Lov til at sige til Parten, hvis denne indlader sig paa at komme med vidtløftige Raifonnementer og juridiske Betragtninger: Det hører ikke hjemme i Protokollen; her skal vi kun have faktiske Anbringender eller Indsigelser eller Benægtelser; hvad Du i øvrigt har at sige, maa Du skrive i et Indlæg. Naar vi lade Ordene „Indsigelser, Benægtelser og lignende Udsagn“ gaa ud, maa „Anbringender“ forstaaes i meget omfattende Betydning, som omtrent enhver Bemærkning, Parten har at fremsætte, naar den ikke er fuldstændig irrelevant, er fuldstændig overflødig.

Justitsministeren (Melleman): Jeg maa blot dertil bemærke, at jeg slet ikke kan indse, at den Omstændighed, at disse Ord: „Indsigelser, Benægtelser og lignende Udsagn“ falde ud, skal have til Følge, at man ikke lige saa godt fremtidig som hidtil kan forstaa Ordet „Anbringender“ som „faktiske Anbringender“.

Ordføreren (Goss): Jeg skal ikke dvæle nærmere ved Ændringsforslag under Nr. 3, da det ærede Medlem, som havde Ordet, agtede at stemme for det. Jeg behøver derfor ikke at paavise, at der ikke er nogen Tunghed eller Banskfeligthed ved Forstaaelsen af Paragraffen, idet den jo udtrykkelig taler om den ny Lovs Virksomhed paa alt, hvad der senere foretages i Sagen. Med Hensyn til det første Ændringsforslag skal jeg blot bemærke, at Hovedforskellen, der nu fremkommer i Forhold til det oprindelige Udkast, er, at Ordet „Udsagn“ bliver ombyttet med Ordet „Anbringender“; men det er jo en Rettelse, som jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem vil finde stemmende med hans Ønske om, hvad der skal optages i Protokollen. „Udsagn“ var et Ord, der langt lettere var udsat for Misforstaaelse i den Retning, han befrygtede, end Ordet „Anbringender“, hvis almindelige Betydning dog vel er den, som det ærede Medlem har fremhævet.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.